

ГУЗЕНКО Олена

*доцент кафедри господарсько - правових дисциплін
та економічної безпеки, факультету № 4 ДонДУВС,
кандидат економічних наук, доцент*

ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГЛАМЕНТУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИДИЧНИХ КЛІНІК В УКРАЇНІ

Діяльність юридичних клінік в Україні набирає більш широкого масштабу, з кожним роком збільшується не лише їх кількість, а й підвищується їх статус та довіра населення зростає. Разом з тим, гостро постає питання удосконалення законодавчого забезпечення діяльності юридичних клінік. Особливо проблематичним аспектом вважається відсутність законодавчого врегулювання питання включення їх до складу організацій котрі отримали право надавати правову допомогу. На момент проведення дослідження питання залишається відкритим. Разом з тим, законодавчо лише рекомендується процедура фінансування діяльності юридичних клінік, проте правова процедура його проведення відсутня. У зв'язку з цим, вищі навчальні заклади на свій розсуд вирішують дане питання, а єдиний підхід відсутній.

Як показують прикладні дослідження юридична клініка використовується вищими навчальними закладами з позиції двох значення. У першому значенні юридична клініка виступає структурним підрозділом, в якому майбутні правники напрацьовують практичні навички, тобто навчаються правильно опитувати клієнтів, кваліфіковано їх консультувати, технічно точно складати позовні заяви та інші юридичні документи, вирішувати складні етико-професійні проблеми тощо. Водночас, у другому значенні юридична клініка виконує роль навчальної програма, мається на увазі саме освітня програма професійної підготовки соціально зорієнтованих юристів.

За результатами дослідження встановлено, що діяльність вітчизняних юридичних клінік має певну законодавчу платформу, котра регламентує проведення безоплатних правових консультацій. Одним з ключовим правовим регулятором виступає Конституція України[1]. Так, ст. 59 Конституції України законодавець гарантує право кожного на правову допомогу та можливість її одержання безоплатно у випадках, передбачених законом.

Однак на погляд юристів практиків положення цієї статті, в частині можливості одержання правової допомоги безкоштовно, реалізовані на даний час не достатньо. Водночас, варто звернути увагу на той факт, що таке положення значною мірою є декларативним, адже не знаходить своєї реалізації в законах, що містили б гарантії його застосування.

Натомість, з моменту закріплення у Конституції України[1] та деяких спеціальних законах України права на безоплатну правову допомогу осіб

реалізація такого права в повному обсязі була неможливою через відсутність єдиної законодавчо визначеної політики у сфері надання правової допомоги коштом держави.

З метою вирішення даної проблеми Верховною Радою України було прийнято Закон України «Про безоплатну правову допомогу»[2], який набрав чинності 9 липня 2011 року, дозволило Україні отримати правову базу та інституціональний механізм для реалізації як закріпленого статтею 59 Конституції України[1] права кожного на правову допомогу, зокрема, у випадках, коли вона відповідно до закону повинна надаватись безоплатно, так і зобов'язань за низкою міжнародних договорів, які містять положення щодо надання правової допомоги і учасником яких є Україна

. Важливо наголосити на тому, що прийнятий Закон України «Про безоплатну правову допомогу»[2], визначив порядок і підстави надання безоплатної правової допомоги, суб'єктів її надання, державні гарантії щодо надання безоплатної правової допомоги, повноваження органів виконавчої влади у цій сфері, порядок оскарження рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб з питань надання безоплатної правової допомоги. Такий підхід, став поштовхом для врегулювання ситуації з питань надання безоплатної юридичної допомоги юридичними клініками.

Нагадаємо, що діяльність юридичних клінік регламентована Наказом Міністерства освіти та науки України від 03.08.2006 р. № 592. «Про затвердження Типового положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України»[3]. Законодавець регламентував основним завданням юридичних клінік саме надання безоплатної правової допомоги соціально вразливим верствам населення, шляхом залучення студентів-правників до професійної практичної діяльності.

При цьому, законодавець запропонував у роботі юридичних клінік задіяти науково-педагогічні працівники, які мають практичний досвід професійної діяльності та можуть надавати юридичну, методичну, практичну і теоретичну допомогу майбутнім правникам.

Разом з тим, питання надання студентами клініцистами безоплатної правової допомоги мало захищеним верствам населення залишалося відкритим. Серед установ, котрі отримали дане право, у відповідності з Законом України «Про безоплатну правову допомогу»[2], юридичні клініки не було включено. Виправити дану ситуацію законодавець вирішив розробкою проекту Закону України № 9295 від 02 грудня 2011 року[4]. У Пояснювальній записці[5] до даного законопроекту законодавець чітко констатував наступне: визначити юридичні клініки вищих навчальних закладів III - IV рівнів акредитації, що здійснюють підготовку фахівців за напрямами «Правознавство», «Правоохоронна діяльність», суб'єктами надання безоплатної правової

допомоги. На погляд законодавця саме прийняття даного законопроекту сприятиме розширенню можливостей реалізації конституційного права громадян на безоплатну правову допомогу, зокрема соціально вразливих верств населення.

Як показує досвід роботи юридичних клінік їх функції напряду взаємопов'язані між собою, адже виконуючи свою навчальну функцію, тобто практичне навчання студентів клініцистів, юридична клініка надає юридичні послуги малозабезпеченому населенню, тобто здійснює соціальну функцію. Основною, звісно ж, є навчальна функція, адже юридична клініка і була створена для навчання студентів – клініцистів.

Підсумовуючи викладене, варто зазначити, що законодавче регламентування діяльності вітчизняних юридичних клінік потребує удосконалення. Враховуючи рольовий аспект юридичних клінік, обсягу надання безоплатної правової допомоги населенню за період функціонування, стає зрозуміло, що першочерговим питанням має стати законодавче регулювання процедури фінансування юридичних клінік. Такий підхід надасть можливість отримати вищим закладам освіти правовий інструмент фінансування юридичних клінік та проводити заходи удосконалення їх роботи в майбутньому.

Список використаних джерел:

1. Конституція України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : станом на 1 січня 2020р. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 22.08.2023).

2. Про безоплатну правову допомогу: Закон України від 02.06.2011 р. № 3460-VI . URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3460-17>. (дата звернення: 22.08.2023).

3. Про затвердження Типового положення про юридичну клініку вищого навчального закладу України : наказ Міністерства освіти та науки України від 03.08.2006 р. № 592. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0956-06#Text> (дата звернення: 23.08.2023).

4. Про внесення змін до Закону України «Про безоплатну правову допомогу» щодо юридичних клінік: проект Закону України № 9295 від 02 грудня 2011 року. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=9525&skl=7 (дата звернення: 07.07.2023).

5. Пояснювальна записка до проекту Закону України від 29.11.2011 № 9525 «Про внесення змін до Закону України «Про безоплатну правову допомогу»(щодо юридичних клінік). URL: <https://ips.ligazakon.net/document/GF7CL00A?an=16>(дата звернення: 23.08.2023).